

**Consiliul Superior al Magistraturii
Institutul National al Magistraturii**

**Concurs de promovare pe loc în funcții de execuție, a procurorilor
12 septembrie 2021**

**PROCES VERBAL
de soluționare a contestațiilor la barem pentru disciplina
Drept procesual penal
20 septembrie 2021**

Întocmit de Comisia de soluționare a contestațiilor – Drept procesual penal, cu privire la contestațiile la baremul de notare și evaluare, formulate de candidații menționați în Anexa atașată la prezentul, în temeiul art. 19 alin. 4 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a procurorilor în funcții de execuție, referitoare la baremul stabilit pentru probele de tip grilă la materia: Drept procesual penal.

Pentru concursul de promovare la Parchet de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție au formulat contestații 38 candidați, astfel:

La Proba Teoretică au fost formulate contestații cu privire la 6 întrebări:

30 G1 (35 G2, 35 G3, 35 G4), contestată de un candidat

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

În contestație se arată că formularea enunțului lasă loc interpretării, neindicându-se cine a dispus luarea măsurii asigurătorii (judecător sau procuror). În acest context, se susține că ar fi corect și răspunsul de la litera B.

Varianta B nu este corectă.

Potrivit art. 250 alin. 1 din Codul de procedură penală împotriva măsurii asigurătorii luate de procuror sau a modului de aducere la îndeplinire a acesteia se poate face contestație la judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond. De asemenea, potrivit art. 250 ind. 1 alin. 1 din Codul de procedură penală contestația împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea măsurii asigurătorii de către judecătorul de cameră preliminară, de instanța de judecată sau de instanța de apel este de competența judecătorului de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară, respectiv instanța ierarhic superioară.

Astfel, competența de a soluționa contestația împotriva măsurii asigurătorii aparține judecătorului de drepturi și libertăți, judecătorului de cameră preliminară sau instanței ierarhic superioare și nu doar judecătorului de cameră preliminară astfel cum se menționează în varianta B.

35 G1 (36 G2, 31 G3, 31 G4), contestată de 6 candidați

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

În susținerea contestațiilor se arată că practica nu este unitară, se invocă împrejurarea că în doctrină (M. Udroi, Sinteze de Procedură Penală, Partea Specială, Ed 2, Volumul I, 2021, pag. 335) se menționează că, pentru a fi competentă unitatea militară de parchet, este necesar ca militarul să aibă doar calitatea de autor al infracțiunii și nu pe cea de participant (instigator sau complice) și faptul că ar fi fost incident în cauză art. 43 alin. 1 din Codul de procedură penală. Candidații au solicitat fie anularea întrebării, fie punctarea ca fiind corectă a variantei C.

Varianta B este corectă:

Conform dispozițiilor art. 49 din Codul penal cu denumirea marginală "Pedeapsa în cazul participanților" noțiunea de participant se referă la coautor, instigator și complice.

De asemenea, potrivit art. 174 din Codul penal prin săvârșirea sau comiterea unei infracțiuni se înțelege săvârșirea oricăreia din faptele pe care legea le pedepsește ca infracțiune consumată sau tentativă, precum și participarea la comiterea acestora în calitate de coautor, instigator sau complice.

Având în vedere dispozițiile articolelor anterior menționate rezultă că aceasta este și sfera persoanelor la care se referă art. 56 alin. (5) din Codul de procedură penală. Articolul menționat nu prevede condiția ca militarul să aibă doar calitatea de autor al infracțiunii pentru a atrage competența unității militare de parchet, ci folosește noțiunea de "infracțiuni comise de militari", noțiune care este definită de art. 174 din Codul penal.

Astfel, atâta timp cât există o definiție în partea generală a Codului penal, o interpretare diferită nu poate fi primită.

Aceasta a fost de altfel și concluzia Întâlnirii președinților secțiilor penale ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și curților de apel cu procurorii șefi secție urmărire penală de la nivelul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, structurilor specializate DNA și DIICOT și al parchetelor de pe lângă curțile de apel - București, 18 mai 2018.

În ceea ce privește *varianta C*, aceasta presupune ca, în caz de reunire a cauzelor, competența să revină unității militare de parchet în toate situațiile în care cel puțin o infracțiune componentă a concursului a fost săvârșită de un militar.

Or, potrivit art. 63 alin. 1 din Codul de procedură penală raportat la art. 44 alin. 4 din Codul de procedură penală în caz de reunire, dacă în raport cu diferiți făptuitori ori diferite fapte competența aparține, potrivit legii, unei unități civile și unei unități militare, competența revine unității civile de parchet. Aceste dispoziții se aplică indiferent dacă este incident un caz de reunire facultativă sau un caz de reunire obligatorie a cauzelor.

În concluzie, *varianta C nu este corectă.*

36 G1 (38 G2, 33 G3, 37 G4), contestată de un candidat

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Se invocă încălcarea dispozițiilor din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare prin nerespectarea la redactarea grilei a tematicii și bibliografiei întrucât noțiunea de substituiți procesuali nu se regăsește în legile indicate, în hotărârile obligatorii sau deciziile de speță ale Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Tematica concursului de promovare pe loc în funcții de execuție a procurorilor 2021 include la punctul II - I subpunctul 1.2 sesizarea organelor de urmărire penală, între

modalitățile de sesizare regăsindu-se și plângerea, art. 289 din Codul de procedură penală. Potrivit alineatului 7 din acest articol plângerea se poate face și de către unul dintre soți pentru celălalt soț sau de către copilul major pentru părinți.

De asemenea, tematica concursului de promovare pe loc în funcții de execuție a procurorilor 2021 include la punctul II - 3 subpunctul 3.3 apelul, implicând analizarea persoanelor care pot face apel iar, conform art. 409 alin. 2 teza finală din Codul de procedură penală, apelul poate fi declarat pentru inculpat de către soțul acestuia.

Tematica concursului de promovare pe loc în funcții de execuție a procurorilor 2021 include la punctul II - 3 subpunctul 3.7 revizuirea, implicând analizarea persoanelor care pot cere revizuirea iar, potrivit art. 455 alin. 1 lit. b din Codul de procedură penală, un membru al familiei condamnatului poate formula cerere de revizuire în favoarea acestuia.

Termenul de substituiri procesuali este un termen folosit des în literatura de specialitate, termenul corespunzând înțelesului comun al cuvântului și sensului acestuia astfel cum este explicat în dicționarul explicativ al limbii române.

37 G1 (25 G2, 38 G3, 23 G4), contestată de 4 candidați

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta A nu este corectă.

Astfel, sentințele prin care instanța se dezinvestește nu pot fi atacate cu apel în toate situațiile. Potrivit art. 370 alin. 1 din Codul de procedură penală, hotărârea prin care cauza este soluționată de prima instanță de judecată sau prin care aceasta se dezinvestește fără a soluționa cauza se numește sentință. În cazul în care instanța își declină competența aceasta se dezinvestește fără a soluționa cauza, trimițând dosarul instanței de judecată desemnată ca fiind competentă prin hotărârea de declinare. Potrivit art. 50 alin. 4 din Codul de procedură penală hotărârea de declinare a competenței nu este supusă căilor de atac.

Varianta B nu este corectă.

Astfel, potrivit art. 51 alin. 6 din Codul de procedură penală, instanța ierarhic superioară comună se pronunță asupra conflictului de competență de urgență prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac.

Varianta C este corectă.

Potrivit art. 408 alin. 2 din Codul de procedură penală, încheierile pot fi atacate cu apel numai odată cu sentința, cu excepția cazurilor când, potrivit legii, pot fi atacate separat cu apel. Potrivit alin. 2 al aceluiași articol apelul declarat împotriva sentinței se socotește făcut și împotriva încheierilor.

Este evident că încheierea prin care instanța dispune asupra încadrării juridice nu poate fi atacată separat cu apel, ci doar odată cu hotărârea prin care instanța se pronunță asupra fondului, însă acest aspect nu invalidează varianta C, atâta timp cât scopul întrebării era de a verifica dacă candidații pot să identifice care dintre hotărârile enumerate în cele trei răspunsuri poate face obiectul apelului.

39 G1 (39 G2, 39 G3, 40 G4), contestată de un candidat

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta C este corectă.

În faza de urmărire penală, conform art. 158 alin. 5 din Codul de procedură penală, cererea prin care se solicită încuviințarea efectuării percheziției domiciliare se soluționează în camera de consiliu, fără citarea părților, cu participarea procurorului.

Potrivit art. 158 alin. 11 din Codul de procedură penală în cursul judecății instanța de judecată poate dispune efectuarea unei percheziții fiind aplicabile în ceea ce privește procedura de soluționare dispozițiile alin. 2 – 8 din același articol.

Art. 158 alin. 11 din Codul de procedură penală conține astfel, prin trimitere, norme procedurale privind desfășurarea ședinței în cameră de consiliu, fără citarea părților și cu participarea procurorului.

Dispozițiile legale au în vedere specificul acestui procedeu probatoriu. Citarea părților pentru a formula concluzii cu privire la necesitatea efectuării unei percheziții domiciliare poate conduce la inutilitatea punerii în executare a mandatului, existând riscul ca partea/persoana la care urmează a fi efectuată percheziția să îndepărteze mijloacele materiale de probă ce au legătura cu infracțiunea ce face obiectul cauzei, de exemplu.

De asemenea, în cazul în care efectuarea percheziției se dispune în vederea punerii în executare a mandatului de arestare preventivă a inculpatului, citarea acestuia în vederea discutării încuviințării percheziției domiciliare având acest scop este nu doar contrar dispozițiilor legale ci și de natură a face inutilă procedura.

40 G1 (27 G2, 28 G3, 38 G4), contestată de 18 candidați

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta A este corectă.

Întrebarea urmărea stabilirea competenței materiale a Direcției Naționale Anticorupție. Competența după materie sau materială stabilește care dintre organele judiciare de grad diferit poate urmări sau judeca o anumită cauză penală delimitând sfera atribuțiilor unui anume organ judiciar în raport cu organele judiciare superioare sau inferioare în grad. (Codul de procedură penală comentat, ediția a 3-a revizuită și adăugită, coordonator Nicolae Volonciu, Hamangiu 2017).

Competența după calitatea persoanei sau personală este determinată de o anumită calitate a subiectului activ al infracțiunii. Competența personală este o derogare de la competența materială obișnuită. (Codul de procedură penală comentat, ediția a 3-a revizuită și adăugită, coordonator Nicolae Volonciu, Hamangiu 2017).

Competența materială a Direcției Naționale Anticorupție este determinată de dispozițiile art. 13 alin. 1 litera (a), alin. 2 și alin. 3 (infracțiunile prevăzute la art. 246, 297 și 300 din Codul penal, dacă s-a cauzat o pagubă mai mare decât echivalentul în lei a 1.000.000 euro) din O.U.G. nr. 43/2002.

Împrejurarea că pot exista situații în care o infracțiune de competența materială a unui parchet este comisă de o persoană a cărei calitate atrage competența personală a unei alte unități de parchet nu modifică competența materială a primei unități de parchet, astfel cum este stabilită de legiuitor. Astfel, faptul că o infracțiune de competența parchetului de pe lângă tribunal (de exemplu un omor) este comisă de un magistrat, avocat sau senator nu invalidează răspunsul conform căruia în cazul infracțiunilor de omor competența materială de a desfășura urmărirea penală aparține parchetului de pe lângă tribunal.

Un candidat a apreciat că textul de la art. 13 alin. 2 din O.U.G. nr. 43/2002 nu ar permite cumularea pagubelor și, în consecință varianta A nu este corectă.

În ceea ce privește competența materială a Direcției Naționale Anticorupție de a efectua urmărirea penală în cauzele în care se reține forma continuată a infracțiunii de abuz în serviciu cu producerea unui prejudiciu cumulat de peste echivalentul în lei a 1.000.000 euro, s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție (I.C.C.J., Secția penală, completul de 2 judecători de cameră preliminară, încheierea nr. 33 din 20 ianuarie 2021. Instanța supremă a apreciat că în conformitate cu dispozițiile art. 13 alin. (3) din O. U. G. nr. 43/2002, infracțiunea de abuz în serviciu încadrată în art. 297 alin. (1) C. pen., chiar în cazul reținerii formei continuate și al aplicării prevederilor art. 35 alin. (1) C. pen., este de competența Direcției Naționale Anticorupție, în ipoteza în care s-a cauzat prin această infracțiune o pagubă materială mai mare decât echivalentul în lei a 1.000.000 euro).

De altfel, potrivit deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțată în soluționarea unui recurs în interesul legii nr. 14/2006, care își menține aplicabilitatea, în cazul infracțiunii continuate, caracterul de "consecințe deosebit de grave" se determină prin totalizarea pagubelor materiale cauzate tuturor persoanelor fizice sau juridice, prin toate acțiunile sau inacțiunile prin care se realizează elementul material al laturii obiective a infracțiunii.

În ceea ce privește *varianta C* de răspuns pentru care s-a solicitat acordarea punctajului, aceasta nu este corectă întrucât vizează competența personală a Direcției Naționale Anticorupție, prin indicarea calității de subprefect.

Competența Direcției Naționale Anticorupție în temeiul art. 13 alin. 1 lit. b din OUG 43/2002 este una determinată de calitatea persoanei care săvârșește infracțiunea, litera enumerând persoanele a căror calitate atrage competența acestei unități de parchet.

La Proba Practică au fost formulate contestații cu privire la 5 întrebări:

11 G1 (14 G2, 17 G3, 12 G4), contestată de 2 candidați

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta C de răspuns este corectă.

Potrivit deciziei Curții Constituționale nr. 397/2016 publicată în Monitorul Oficial nr. 532 din 15.07.2016 paragraful 35 încheierea unui acord de mediere cu privire la infracțiunile pentru care poate interveni împăcarea nu este, în esență, altceva decât o modalitate de realizare a împăcării, ca și cauză de înlăturare a răspunderii penale.

În ceea ce privește conținutul acordului de mediere indicat în enunțul grilei se constată că acesta nu întrunește condițiile necesare pentru a se dispune încetarea procesului penal întrucât acordul de mediere trebuie să respecte aceleași condiții ca și împăcarea. Astfel împăcarea trebuie să fi personală, explicită, totală (atât cu privire la latura penală cât și civilă a cauzei), necondiționată, definitivă și poate fi realizată pe tot parcursul urmăririi penale, în faza camerei preliminare sau în faza judecării până la citirea actului de sesizare al instanței.

Formularea din textul speței, în sensul că „nu mai există pretenții de natură penală în legătură cu fapta dedusă judecării” nu este conformă cu instituția împăcării părților, ci echivalează cu o retragere a plângerii prealabile, nefiind totală, cu privire și la latura civilă a cauzei.

Or, pentru infracțiunea de înșelăciune este posibilă doar împăcarea părților potrivit art. 244 alin. 3 din Codul penal.

12 G1 (18 G2, 14 G3, 18 G4), contestată de 2 candidați

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta B nu este corectă.

Omisiunea instanței de fond de a dispune restituirea cauțiunii nu se încadrează în vreuna din situațiile în care se poate dispune trimiterea cauzei spre rejudecare conform art. 421 alin. 1 pct. 2 lit. a din Codul de procedură penală.

Varianta A este corectă.

Potrivit art. 409 alin. 1 lit. b din Codul de procedură penală, inculpatul poate declara apel în ceea ce privește latura penală și civilă a cauzei. Inculpatul are dreptul de a formula apel indiferent de soluția dispusă de instanța de fond inclusiv în situația în care în cauză s-a dispus achitarea sa (de exemplu, solicită schimbarea temeiului achitării din art. 16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală în art. 16 alin. 1 lit. a din Codul de procedură penală).

Inculpatul poate invoca în apel nelegalitatea sau netemeinicia sentinței cu privire la dispozițiile prin care se aduce atingere drepturilor și intereselor sale legitime. Dispozițiile prin care se aduce atingere drepturilor și intereselor legitime includ, în mod firesc, și omisiunea primei instanțe de a se pronunța asupra cauțiunii.

13 G1 (16 G2, 15 G3, 15 G4), contestată de 11 candidați

Contestațiile au fost admise. Întrucât niciuna dintre variantele de răspuns indicate în barem nu sunt corecte, întrebarea a fost anulată iar punctajul se acordă tuturor candidaților.

Variantele A și B indicate în barem nu sunt corecte.

Potrivit art. 434 alin. 2 lit. e din Codul de procedură penală nu pot fi atacate cu recurs în casație soluțiile pronunțate cu privire la infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

De asemenea, potrivit art. 238 alin. 2 din Codul penal, în cazul infracțiunii de abuz de încredere acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Având în vedere dispozițiile legale mai sus menționate și enunțul grilei contestate, conform căreia soluția atacată cu recurs în casație era pronunțată într-o cauză având ca obiect săvârșirea infracțiunii de abuz de încredere prevăzută de art. 238 alin. 1 din Codul penal, rezultă că recursul în casație exercitat în cauza respectivă este inadmisibil.

Astfel, atât *varianta A* cât și *varianta B*, indicată ca fiind corectă, contraveneau dispozițiilor art. 434 alin. 2 lit. e din Codul de procedură penală, întrucât presupuneau admiterea recursului în casație într-o cauză exclusă de legiuitor de la posibilitatea atacării cu această cale extraordinară de atac.

Varianta C, cu privire la care unii dintre candidații au solicitat acordarea punctajului, *nu este corectă*. Această variantă presupune examinarea pe fond a recursului în casație întrucât se menționează nu doar soluția de respingere a acestuia ci și menținerea hotărârii atacate.

Or, potrivit art. 440 alin. 2 din Codul de procedură penală dacă nu s-au respectat dispozițiile art. 434, art. 436 alin. (1) și (6), art. 437 și art. 438, instanța respinge, prin încheiere definitivă, cererea de recurs în casație.

Respingerea recursului în casație și menținerea hotărârii atacate este prevăzută în cadrul art. 448 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură penală care reglementează soluțiile la judecata recursului în casație, ceea ce presupune depășirea filtrului de admisibilitate și pronunțarea pe fondul căii extraordinare de atac.

Întrucât contestațiile au fost admise sub aspectul posibilității exercitării recursului în casație în cauză, nu este necesară examinarea aplicabilității în cauză a principiului *ne bis in idem*, aspect invocat de către unii dintre candidați.

15 G1 (12 G2, 13 G3, 11 G4), contestată de 20 candidați

Contestațiile au fost admise. Întrucât niciuna dintre variantele de răspuns indicate în barem nu sunt corecte, întrebarea a fost anulată iar punctajul se acordă tuturor candidaților.

Varianta A nu este corectă întrucât conține doar una dintre condițiile aplicării art. 92 alin. 1 din Codul de procedură penală, respectiv depunerea împluternicirii avocațiale, fără a menționa și faptul că avocatul a formulat cerere de a fi încunoștințat cu privire la data și ora efectuării actelor de urmărire penală. În absența unei astfel de cereri formulate în temeiul art. 92 alin. 2 din Codul de procedură penală, nu există obligația încunoștințării avocatului despre efectuarea actelor de urmărire penală în cauză

Varianta B nu este corectă.

Potrivit art. 347 din Codul de procedură penală părțile pot face contestație împotriva încheierii prin care este soluționată camera preliminară. Calea de atac a contestației este la dispoziția părților indiferent de formularea în fața judecătorului de cameră preliminară de la instanța sesizată cu rechizitoriul a unor cereri sau de invocarea unor excepții. Având în vedere dispozițiile menționate soluția respingerii contestației formulate ca inadmisibilă este nelegală.

Varianta C nu este corectă.

Cu ocazia soluționării contestației, nu se pot formula alte cereri sau excepții privind urmărirea penală în afara celor invocate initial. Ca principiu, contestația nu are efect devolutiv total. Cu toate acestea, este prevăzută și o excepție în privința nulităților absolute care pot fi invocate direct în etapa procesuală a contestației.

Din datele speței rezultă că cererea formulată de inculpatul Y de audierea a martorului E a fost admisă de către organul de cercetare penală cu încălcarea dispozițiilor art. 56 alin. 3 lit. b din Codul de procedură penală (cauza având ca obiect infracțiunea de luare de mită), aspect ce atrage incidența nulității absolute în baza art. 281 alin. 1 lit. b din Codul de procedură penală, conform Deciziei Curții Constituționale nr. 302/2017.

De asemenea, rezultă că organul de cercetare penală a acționat fără a exista o ordonanță de delegare a sa de către organul competent, procurorul: organul de cercetare penală, apreciind că este esențială audierea martorului E propus în apărare de coinelpatul Y, a admis cererea și a procedat de îndată la audierea acestuia. Delegarea organului de cercetare penală vizează strict actele de urmărire penală indicate în ordonanță. Prin delegarea organelor de cercetare penală procurorul nu transferă dreptul de a se pronunța asupra cererilor formulate de părți și nici dreptul de a decide cursul anchetei, respectiv a probelor ce trebuie administrate pentru finalizarea urmăririi penale.

Însă, în ceea ce privește aplicarea principiului non reformation in peius, se poate observa faptul că, desi din enunțul speței rezultă că audierea martorului E a fost făcută la solicitarea inculpatului Y, probă propusă în apărare. Inculpatul Y este singurul care a declarat contestație în cauză. În cuprinsul grilei nu se face referire cu privire la conținutul declarației martorului E, favorabil, parțial favorabil sau dimpotrivă, defavorabil inculpatului Y. În lipsa acestei mențiuni, nu se poate determina caracterul acestei declarații și modalitatea în care a fost respectat principiul

non reformation în peius, ceea ce ar fi influențat soluția care putea fi pronunțată pe fondul contestației de judecătorul de cameră preliminară și identificarea răspunsului corect.

17 G1 (15 G2, 11 G3, 14 G4), contestată de un candidat

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin contestație se solicită anularea întrebării întrucât din enunț nu se poate determina data rămânerei definitive a hotărârii Tribunalului Ordinar din Trivoli. Din enunțul grilei rezultă faptul că hotărârea Tribunalului Ordinar din Trivoli a fost pronunțată la data de 28.03.2017 și a rămas definitivă anterior pronunțării, respectiv la data de 04.02.2017. În consecință niciuna din variantele de răspuns nu este corectă.

Varianta A de răspuns nu este corectă.

Potrivit art. 142 alin. 1 lit. c din Legea nr. 302/2004 este necesar consimțământul persoanei condamnate cu excepția situației în care aceasta, după executarea pedepsei, ar fi expulzată în România. Or, din enunțul grilei rezultă că față de persoana condamnată fusese emis un ordin de expulzare în România, situație în care consimțământul acesteia nu era necesar.

Varianta B de răspuns nu este corectă.

Din analiza art. 142 alin. 1 lit. e din Legea nr. 302/2004 rezultă faptul că procedura transferului persoanelor condamnate, deținute în state terțe, vizează recunoașterea hotărârilor de condamnare și executarea în România a pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii ori a măsurii privative de libertate. Per a contrario, în cadrul acestei proceduri nu sunt recunoscute hotărârile vizând aplicarea unei pedepse cu amendă. În acest context, nu era necesară consultarea autorității competente a statului emitent pentru a stabili dacă amenda a fost achitată.

Varianta C este corectă.

Nu era incident în cauză vreunul din motivele de refuz obligatorii sau facultative prevăzute de lege.

Referitor la criticile privind inadvertența între data pronunțării hotărârii și data la aceasta ar fi rămas definitivă, este vorba despre o eroare materială, lipsită de relevanță din punct de vedere al soluționării speței, având în vedere faptul că niciuna din variantele de răspuns nu aveau legătură cu caracterul definitiv al hotărârii pronunțate în străinătate.

Pentru concursul de promovare la Parchet de pe langa Curte de Apel au formulat contestații 30 candidați, astfel:

La Proba Teoretică au fost formulate contestații cu privire la 8 întrebări:

21 G1 (38 G2, 26 G3, 21 G4), contestată de 9 candidați

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Conform procesului verbal încheiat de comisia de elaborare a subiectelor, la data de 12.09.2021, ora 14.30, a fost sesizată în legătură cu conținutul acestei întrebări. Comisia s-a deplasat în sălile de examen și a precizat următoarele: "termenul de 20 de zile din enunț va fi tratat ca și termen în care se poate formula plângere împotriva unei ordonanțe de clasare, adresată procurorului ierarhic superior".

Art. 19 alin. 3 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a procurorilor în funcții de execuție, aprobat prin Hotărârea 681 din 23 iulie 2019 a

Consiliul Superior al Magistraturii prevede că ”orice nelămurire legată de subiecte se discută direct cu comisiile de elaborare a subiectelor”.

Nu este justificată critica referitoare la precizările comisiei de elaborare, în timpul desfășurării probei, cât timp din conținutul procesului verbal din data de 12.09.2021 rezultă că membrii comisiei s-au deplasat în toate sălile de concurs pentru a face precizarea. Dispozițiile art. 19 alin. 3 stabilesc o interdicție în sarcina membrilor comisiei de organizare a concursului și a supraveghetorilor de săli, iar nu în sarcina membrilor comisiei de elaborare.

Varianta C de răspuns este cea corectă.

Din enunțul grilei rezultă că plângerea a fost introdusă la procurorul ierarhic superior celui care a dispus soluția, după expirarea termenului procedural de decădere de 20 de zile, prevăzut de art. 339 alin. 4 Cod procedură penală. În aceste condiții, este inadmisibilă plângerea adresată judecătorului de cameră preliminară împotriva ordonanțelor de clasare, dacă a fost introdusă la procurorul ierarhic superior după expirarea termenului prevăzut de art. 339 alin. 4 Cod procedură penală (în acest sens M. Udriș, *Procedură penală. Partea specială*, Editura CH Beck, București, 2018, p. 146).

24 G1 (35 G2, 29 G3, 37 G4), contestată de un candidat

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta C de răspuns este cea corectă.

Conform art. 556-557 Cod de procedură penală mandatul de executare a pedepsei închisorii și a detențiunii pe viață se pune în executare de organul de poliție când condamnatul este liber, iar după arestarea condamnatului acestuia i se înmânează un exemplar al mandatului.

Varianta B de răspuns nu este corectă.

Conform art. 555 alin. 2 Cod procedură penală, pentru cazul în care cel condamnat se află în stare de libertate, judecătorul delegat emite și un ordin prin care se interzice condamnatului să părăsească țara, fără ca legiuitorul să facă precizări diferite în funcție de faptul că domiciliul sau reședința sunt sau nu cunoscute. De altfel, legiuitorul nu lasă la aprecierea judecătorului delegat emiterea ordinului, ci acesta este obligat să emită un astfel de ordin.

26 G1 (37 G2, 24 G3, 27 G4), contestată de un candidat

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta A de răspuns este cea corectă.

Conform deciziei nr. 26/2015 Înalta Curte de Casație și Justiție- Completul competent să judece recursul în interesul legii a stabilit că: ”sanctiunile/interdicțiile aplicate în baza hotărârilor străine de condamnare, pronunțate de autoritățile judiciare ale statelor membre ale Uniunii Europene care au transpus Decizia 2008/909/JAI, al căror corespondent în legea penală română sunt pedepsele complementare/accesorii, nu pot fi puse în executare de autoritățile judiciare române”.

Enunțul formulat pentru această variantă de răspuns a avut în vedere situația statelor membre care au transpus Decizia 2008/909/JAI.

27 G1 (40 G2, 34 G3, 34 G4), contestată de 5 candidați

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta A de răspuns este cea corectă.

Conform deciziei nr. 244/2017 a Curții Constituționale, soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 145 din Codul de procedură penală, care nu permite contestarea legalității măsurii supravegherii tehnice de către persoana vizată de aceasta, care nu are calitatea de inculpat, este neconstituțională. Astfel, Curtea a apreciat că dispozițiile constituționale și convenționale impun o obligație pozitivă din partea statului ce are ca obiect reglementarea în cadrul legislației interne a unui recurs efectiv care să permit înlăturarea eventualei încălcări a drepturilor și libertăților fundamentale, absența acestuia constituind o încălcare a dispozițiilor art. 21 din Constituție și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În ceea ce privește procedura contestării, se aplică potrivit principiului simetriei, astfel cum s-a apreciat și de către instanța supremă: „spre deosebire de normele de drept penal, pentru care analogia nu este permisă, având în vedere principiile nullum crimen sine lege și nulla poena sine lege, în domeniul procedurii penale este acceptată folosirea suplimentului analogic, constând în umplerea lacunelor legislative, prin recurgerea la norme care reglementează cazuri similare, tăcerea legii neputând constitui un obstacol în realizarea scopului procesului penal” (ÎCCJ-Completul competent să judece recursul în interesul legii, decizia 18/2013).

Având în vedere împrejurarea că împotriva soluțiilor judecătorului de drepturi și libertăți, pronunțate potrivit competenței funcționale, în cursul fazei de urmărire penală, calea de atac care se poate exercita este contestația care cade în competența funcțională a judecătorului de drepturi și libertăți de la instanța ierarhic superioară, reținând natura cererii, respectiv contestație împotriva unei soluții dispusă de un judecător de drepturi și libertăți, competența de soluționare revine judecătorului de drepturi și libertăți de la instanța ierarhic superioară, iar nu judecătorului de cameră preliminară. (în acest sens și încheierea nr. 107 din 27 februarie 2020 a ÎCCJ, www.scj.ro, care constată practica constantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție în ceea ce privește soluționarea unor astfel de cereri).

30 G1 (23 G2, 32 G3, 25 G4), contestată de un candidat

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta A de răspuns este cea corectă.

Conform dispozițiilor art. 318 alin. 8 Cod procedură penală, ordonanța de renunțare la urmărire penală cuprinde și dispoziții privind măsurile dispuse conform art. 315 alin. 2-4 Cod procedură penală, inclusiv cele prevăzute de art. 315 alin. 2 lit. a Cod procedură penală, dispoziții privind ridicarea sau menținerea măsurilor asiguratorii, măsuri care încetează de drept dacă persoana vătămată nu introduce acțiune în fața instanței civile, în termen de 30 de zile de la comunicarea soluției.

31 G1 (28 G2, 38 G3, 22 G4), contestată de 3 candidați

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta A de răspuns este cea corectă.

Conform dispozițiilor art. 250 alin. 6 Cod procedură penală, împotriva modului de aducere la îndeplinire a măsurii asiguratorii luată de către instanța de judecată se poate face contestație la această instanță.

Varianta B de răspuns nu este cea corectă.

Conform deciziei nr. 70/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție- Completul competent

să judece recursul în interesul legii, hotărâre care își menține valabilitatea: ”Instanțele de control judiciar nu pot dispune direct în căile de atac contopirea pedepsei aplicate pentru infracțiunea care a făcut obiectul judecății cu pedepse aplicate infracțiunilor concurente, pentru care există o condamnare definitivă, în cazul în care contopirea nu a fost dispusă de către prima instanță” (în acest sens decizia nr. 272 din 13 septembrie 2019 a ÎCCJ, www.scj.ro).

Varianta C de răspuns nu este cea corectă.

Conform art. 421 pct. 2 lit. b din Codul de procedură penală instanța de apel desființează sentința primei instanțe și dispune rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată pe motivul că judecarea cauzei la acea instanță a avut loc în lipsa unei părți nelegal citate. Această soluție nu se aplică în toate cazurile, de exemplu atunci când partea nelegal citată avea termen în cunoștință, a fost prezentă prin avocat ales, nu și-a îndeplinit obligația prevăzută de art. 108 alin. 2 Cod procedură penală (în acest sens M. Udrioiu, *Procedură penală. Partea specială*, Editura CH Beck, București, 2018, p. 410). De asemenea, art. 421 pct. 2 lit. b din Codul de procedură penală prevede condiția ca lipsa părții nelegal citate să fie invocată de acea parte, ca motiv de apel.

39 G1 (29 G2, 28 G3, 24 G4), contestată de un candidat

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta A de răspuns este cea corectă.

Conform art. 44 alin. 4 din Codul de procedură penală în cazul reunirii cauzelor, prin prorogarea de competență, dacă una dintre instanțe este civilă și alta militară, competența revine instanței civile.

40 G1 (24 G2, 30 G3, 38 G4), contestată de 2 candidați

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta B de răspuns este cea corectă.

Conform dispozițiilor art. 458 din Codul de procedură penală competentă să judece cererea de revizuire întemeiată pe dispozițiile art. 453 alin. 1 lit. f din Codul de procedură penală este instanța care a judecat cauza în primă instanță.

În acest sens în cazul admiterii unei excepții de neconstituționalitate a dispozițiilor privind hotărârile supuse recursului în casație, cererea de revizuire formulată în baza art. 453 alin. 1 lit. f Cod procedură penală împotriva încheierii de respingere a cererii de recurs în casație, conform art. 440 alin. 2 Cod procedură penală este admisibilă, admiterea în principiu se dispune prin decizie, în complet format din trei judecători (în acest sens și decizia 195 din 2 aprilie 2019 a ÎCCJ, www.scj.ro).

Varianta A de răspuns nu este corectă.

Potrivit art. 452 Cod procedură penală hotărârile judecătorești definitive pot fi supuse revizuirii atât cu privire la latura penală, cât și cu privire la latura civilă. Prin decizia nr. 68/2020 Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a stabilit că în interpretarea dispozițiilor art. 452 alin. 1 din Codul de procedură penală o cerere de revizuire întemeiată pe dispozițiile art. 453 alin. 1 lit. f din Codul de procedură penală poate fi îndreptată și împotriva unei hotărâri penale definitive, pronunțată în soluționarea unei cereri întemeiată pe dispozițiile art. 595 din Codul de procedură penală.

De asemenea, în cazul în care revizuirea se întemeiază pe existența unei hotărâri a Curții

Europene sunt supuse revizuirii hotărârile judecătorești definitive, indiferent dacă soluționează sau nu fondul cauzei.

La Proba Practică au fost formulate contestații cu privire la 7 întrebări:

11 G1 (14 G2, 17 G3, 12 G4), contestată de 6 candidați

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta B de răspuns este cea corectă.

Din enunțul speței rezultă că inculpatul era procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul A, ceea ce ar fi determinat prin această calitate aplicarea regulilor de competență personală, conform art. 38 alin. 1 lit. c Cod procedură penală. Însă, după trimiterea în judecată, la data de 02.10.2018, inculpatul a pierdut calitatea de procuror, prin demisie.

Conform dispozițiilor art. 48 Cod procedură penală, când competența instanței este determinată de calitatea inculpatului, instanța rămâne competentă să judece chiar dacă inculpatul, după săvârșirea infracțiunii, nu mai are acea calitate, în două situații: atunci când fapta are legătură cu atribuțiile de serviciu sau când s-a dat citire actului de sesizare.

În această situație, chiar dacă inițial, calitatea personală a inculpatului ar fi atras competența curții de apel, după pierderea ei, în condițiile în care din enunțul speței nu rezultă că infracțiunea pentru care s-a dispus trimiterea sa în judecată ar avea legătură cu atribuțiile de serviciu ale acestuia și că s-ar fi dat citire actului de sesizare, competența de soluționare a cauzei aparține tribunalului conform art. 36 alin. 1 lit. c Cod procedură penală.

13 G1 (16 G2, 14 G3, 18 G4), contestată de 13 candidați

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta C de răspuns este cea corectă.

Procedura audierii anticipate, prevăzută de art. 308 Cod procedură penală, presupune, după sesizarea de către procuror a judecătorului de drepturi și libertăți, o procedură filtru, în care se analizează temeinicia sau netemeinicia cererii, în funcție de condițiile prevăzute de legiuitor. Aceasta se desfășoară fără participarea procurorului și fără citarea părților, a subiecților procesuali principali. În această situație, în procedura filtru, judecătorul de drepturi și libertăți dacă apreciază că propunerea este întemeiată, admite cererea în camera de consiliu, fără participarea procurorului și fără citarea părților și a persoanei vătămate (M. Udriș, *Procedură penală. Partea specială*, Editura CH Beck, București, 2018, p. 63, N Volonciu, A.S. Uzlaş, R. Moroșanu, V. Văduva, D. Atășei, C. Ghigheci, C. Voicu, G. Tudor, T.V. Gheorghe, C.M. Chiriță, T. Manea, *Codul de procedură penală comentat*, Editura Hamangiu, 2017, p.887).

Varianta B de răspuns nu este corectă.

Judecătorul de drepturi și libertăți, apreciind propunerea ca întemeiată, în cadrul procedurii filtru, admite cererea, în camera de consiliu, fără participarea procurorului, fără citarea părților și a persoanei vătămate, urmând să stabilească un termen de îndată pentru administrarea mijlocului de probă, în camera de consiliu, cu citarea părților și a subiecților procesuali principali, cu înștiințarea și participarea obligatorie a procurorului.

Răspunsul este greșit întrucât conform art. 308 alin. 2 Cod procedură penală când audierea are loc la sediul instanței, aceasta se desfășoară în camera de consiliu, nu în ședință publică.

Varianta A de răspuns nu este corectă.

Pe lângă argumentele mai sus prezentate, conform art. 308 alin. 2 Cod procedură penală când audierea are loc la sediul instanței, se desfășoară în camera de consiliu, în prezența procurorului, dar și cu citarea părților și a subiecților procesuali principali.

Din verificările efectuate a rezultat că baremul întocmit pentru fiecare dintre grile conține aceeași variantă de răspuns indicată ca fiind corectă.

14 G1 (13 G2, 15 G3, 16 G4), contestată de 6 candidați

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta A de răspuns este cea corectă.

Conform art. 94 alin. 4 Cod procedură penală, în cursul urmăririi penale, procurorul poate restricționa motivat consultarea dosarului, dacă prin aceasta s-ar putea aduce atingere bunei desfășurări a urmăririi penale. Nefiind un drept absolut, dreptul de a consulta dosarul poate fi restricționat, prin aprecierea în concret de către procuror a proporționalității și necesității acestei restrângeri.

Însă din enunțul speței rezultă că argumentele oferite (dosar de urmărire penală cu 30 de volume, participare a avocatului la o serie de activități, comunicarea raportului de expertiză), nu justifică în concret afectarea bunei desfășurări a urmăririi penale, în condițiile în care solicitarea a vizat doar componenta efectuării de copii, cu posibilitatea stabilirii unei date la care urmează a fi eliberate acestea.

15 G1 (11 G2, 18 G3, 15 G4), contestată de 4 candidați

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta B de răspuns este cea corectă.

Conform art. 328 alin. 3 Cod procedură penală procurorul întocmește un singur rechizitoriu chiar dacă se dau rezolvări diferite. În situația în care prin același rechizitoriu s-a dispus trimiterea în judecată a unui inculpat și o soluție de renunțare la urmărirea penală față de alt inculpat, competența în ceea ce privește verificarea legalității și temeiniciei soluției de renunțare la urmărirea penală, se apreciază strict prin raportare la persoana și infracțiunea ce fac obiectul soluției de netrimitere în judecată, conform art. 318 alin. 12 Cod procedură penală, iar actul de sesizare al instanței de judecată se adresează instanței competente să judece cauza în fond, conform art. 329 alin. 2 Cod procedură penală. Fiecare dintre cele două soluții atrage incidența unei proceduri diferite, pentru renunțarea la urmărirea penală aceea prevăzută de art. 318 alin. 12-16 Cod procedură penală, pentru actul de sesizare procedura de cameră preliminară, conform art. 342-348 Cod procedură penală (în acest sens și Minuta întâlnirii președinților secțiilor penale ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și curților de apel, 18-19 mai 2017, p. 24, www.inm-lex.ro).

16 G1 (18 G2, 12 G3, 17 G4), contestată de un candidat

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta C de răspuns este cea corectă.

Enunțul grilei oferă informații clare și suficiente pentru a permite alegerea variantei C de răspuns, indicată în barem.

Completul a fost constituit în mod legal cu procuror din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel B având în vedere art. 7 din Legea nr. 302/2004 care prevede că ”cererile adresate autorităților române în domeniile reglementate de Legea nr. 302/2004 se îndeplinesc conform normelor române de drept procesual penal, dacă prin prezenta lege nu se prevede altfel”. De asemenea, potrivit art. 86 alin. 2 și 3 din Legea nr. 302/2004 autoritățile judiciare române de executare a mandatului european de arestare sunt curțile de apel, iar autoritățile române competente să primească mandatul european de arestare sunt Ministerul Justiției și parchetele de pe lângă curțile de apel desemnate potrivit alin. 2 în a căror circumscripție a fost localizată persoana solicitată. Prin urmare, raportat la aceste texte, în mod corect la soluționarea cauzei a participat un procuror al parchetului de pe lângă curtea de apel (în acest sens și decizia nr. 253 din 13 mai 2019 a ÎCCJ, www.scj.ro).

În ceea ce privește calitatea de persoană vătămată a persoanei solicitate în cadrul unei proceduri pendinte în cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria H, aceasta nu atrage incidența vreunui motiv obligatoriu sau opțional de refuz al executării dintre cele prevăzute de art. 99 din Legea nr. 302/2004 sau a unei cauze de amânare a predării conform art. 58 din Legea nr. 302/2004.

Referitor la elementele de independență prevăzute de normele europene, din enunțul speței rezultă că mandatul a fost emis de procuror dar autorizat de instanța de judecată, fiind întrunite cerințele de exigență prevăzute de art. 6 alin. 1 din Decizia-cadru 2002/584/JAI (în acest sens și decizia nr. 347 din 28 iunie 2019 a ÎCCJ, www.scj.ro).

17 G1 (15 G2, 13 G3, 13 G4), contestată de 2 candidați

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta B de răspuns este cea corectă.

După finalizarea procedurii de cameră preliminară prin restituirea cauzei la parchet, la solicitarea procurorului, este reluată faza de urmărire penală, prin efectuarea de acte de urmărire penală și administrarea de mijloace de probă. În aceste condiții, procurorul care a solicitat restituirea cauzei poate readministra probe și obține mijloace de probă prin refacerea percheziției informatice, în condiții de legalitate. De altfel, conform art. 280 alin. 3 Cod procedură penală, este posibilă refacerea actelor a căror nulitate a fost constatată anterior, cu respectarea dispozițiilor legale (în acest sens, încheierea nr. 420 din 16 iulie 2020 a ÎCCJ, www.scj.ro).

Varianta C de răspuns nu este cea corectă.

Din enunțul speței rezultă că, în cadrul primei proceduri de cameră preliminară, Curtea de Apel București și Înalta Curte de Casație și Justiție au analizat criticile privind declarațiile martorilor MN și MS și nu le-au exclus din materialul probator. Întrucât aceste aspecte au fost examinate cu caracter definitiv, reiterarea lor în noul ciclu procesual este inadmisibilă (în acest sens, încheierea nr. 420 din 16 iulie 2020 a ÎCCJ, www.scj.ro).

18 G1 (17 G2, 11 G3, 14 G4), contestată de 2 candidați

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta A de răspuns este cea corectă.

Conform art. 67 alin 5 Cod procedură penală este inadmisibilă cererea de recuzare formulată împotriva aceleași persoane pentru același caz de incompatibilitate cu aceleași temeiuri de fapt indicate într-o cerere anterioară de recuzare.

Din enunțul speței rezultă că temeiurile de fapt invocate în cea de a doua cerere de recuzare sunt diferite și au fost cunoscute după formularea primei cereri, respectiv atunci când s-a verificat legalitatea și temeinicia măsurii arestării preventive (succesiunea descrisă fiind: încheiere de schimbare a încadrării juridice, ulterior la termenul din 16.06.2021 formulare cerere de recuzare cu motivarea că dispunând asupra cererii de schimbarea a încadrării juridice judecătorul s-a anteprețuit asupra vinovăției inculpatului și a dispus menținerea măsurii preventive, la termenul din 13.08.2021 noua cerere de recuzare, cu motivarea că prin menținerea măsurii preventive la termenul la care se formulase o cerere de recuzare judecătorul s-a anteprețuit cu privire la vinovăția inculpatului), astfel încât cererea este admisibilă.

Pentru concursul de promovare la Parchet de pe langa Tribunal au formulat contestații 20 candidați, astfel:

La Proba Teoretică au fost formulate contestații cu privire la 9 întrebări:

25 G1 (26 G2, 39 G3, 36 G4), contestată de un candidat

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta A de răspuns nu este corectă.

Dispozițiile art.85 din Codul penal, invocate de candidat în motivarea contestației, se referă la amânarea aplicării pedepsei și nu au legătură cu cerința subiectului, care vizează o altă ipoteză, respectiv, situația amânării executării pedepsei.

Este adevărat că, potrivit art. 590 alin.1 lit.c din Codul de procedură penală, pe durata amânării executării pedepsei, condamnatul trebuie să respecte, printre alte obligații, și pe aceea de a nu-și schimba locuința fără informarea prealabilă a instanței care a dispus amânarea însă, din sintagma „poate impune”, utilizată în enunțul variantei A, reiese cu evidență caracterul facultativ al acestei măsuri și conduce la concluzia că această variantă de răspuns era greșită prin raportare la textul de lege anterior menționat.

28 G1 (35 G2, 28 G3, 21 G4), contestată de 2 candidați

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Este adevărat că, în conformitate cu dispozițiile art.92 alin.8 din Codul de procedură penală, avocatul suspectului sau inculpatului are dreptul să beneficieze de timpul și înlesnirile necesare pentru pregătirea și realizarea unei apărări efective. Așadar, are dreptul să solicite acordarea unui termen pentru pregătirea apărării, însă nu „în orice situație”, cum ar fi, spre exemplu, situația exercitării abuzive a acestui drept. Ca atare, *varianta C* de răspuns, care conține în enunț sintagma „în orice situație”, *nu este corectă.*

Cât privește susținerea unuia dintre candidați, în sensul că varianta B de răspuns este greșită pentru că, în opinia sa, avocatul suspectului/inculpatului nu poate participa la efectuarea unei percheziții domiciliare la martor deoarece codul nu reglementează percheziția la domiciliul unui martor din dosar se impun următoarele precizări:

Codul de procedură penală utilizează noțiunea „percheziția domiciliară” pentru a o delimita de celelalte forme de percheziție menționate în art.156 alin.1 din Codul de procedură

penală (corporală, informatică și a unui vehicul), însă nu reglementează, în mod distinct, în raport cu persoanele al căror domiciliu este vizat de acest procedeu probatoriu. Percheziția domiciliară este definită ca fiind un procedeu probatoriu ce constă în cercetarea locuinței unei persoane fizice, a sediului unei persoane juridice sau a oricărui alt spațiu, delimitat în orice mod, care aparține sau este folosit de o persoană fizică sau juridică pentru descoperirea și strângerea probelor cu privire la infracțiunea pentru care s-a început urmărirea penală, la conservarea urmelor săvârșirii infracțiunii sau la prinderea suspectului sau inculpatului.

Sub aspectul semnificației noțiunii de domiciliu, din ansamblul normelor care reglementează percheziția, rezultă că aceasta nu vizează exclusiv domiciliul suspectului sau inculpatului, ci se poate încuvința și pentru o reședință, locuință secundară, casă de vacanță, cameră de hotel a persoanei acuzate sau a altei persoane (de pildă rude ale suspectului sau inculpatului, martori, etc.), la sediul unei societăți, sediul unei autorități publice, când există suspiciune rezonabilă că în aceste locuri s-ar găsi bunuri sau înscrisuri care au legătură cu urmărirea penală. (Mihai Udrișu coordonator, ș.a., Editura C.H. Beck, Codul de procedură penală, Comentariu pe articole, Ediția 2, fil.789)

Totodată, potrivit art. 92 alin. 1 din Codul de procedură penală, avocatul suspectului sau inculpatului are dreptul să asiste la efectuarea oricărui act de urmărire penală cu anumite excepții, respectiv situația în care se utilizează metodele speciale de supraveghere ori cercetare și a percheziției corporale ori a vehiculelor în cazul infracțiunilor flagrante. Sfera actelor de urmărire penală la care avocatul poate solicita să asiste cuprinde, în principal, acele acte referitoare la administrarea probelor, inclusiv la efectuarea percheziției domiciliare, cu excepțiile prevăzute strict și limitativ de textul de lege menționat.

Ca atare, în cazul efectuării percheziției domiciliare, avocatul suspectului sau inculpatului care a solicitat să asiste la efectuarea oricărui act de urmărire penală, trebuie încunoștințat despre efectuarea percheziției domiciliare încuvințate în cauză, indiferent dacă aceasta este efectuată într-un spațiu care aparține sau care este folosit de suspect sau inculpat ori spațiul privat al oricărei alte persoane (de pildă, atunci când percheziția domiciliară este efectuată la domiciliul unei persoane care fusese audiată ca martor). (Mihai Udrișu coordonator ș.a, Editura C.H. Beck, Codul de procedură penală, Comentariu pe articole, Ediția 2, fil. 789)

Prin urmare, avocatul suspectului poate să asiste, în unele situații, la efectuarea percheziției domiciliare la adresa unui martor, *varianta B de răspuns fiind corectă*.

29 G1 (36 G2, 31 G3, 28 G4), contestată de 2 candidați

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Potrivit dispozițiilor art. 140 alin. 2 teza finală din Codul de procedură penală, în procedura de emitere a mandatului de supraveghere tehnică, procurorul trebuie să înainteze dosarul judecătorului de drepturi și libertăți.

Aceste dispoziții trebuie interpretate coroborat cu dispozițiile art. 287 din Codul de procedură penală.

Potrivit dispozițiilor art. 287 alin. 1 din Codul de procedură penală, când legea prevede că un act sau o măsură procesuală trebuie încuvințată, autorizată sau confirmată, un exemplar al actului rămâne la procuror.

În conformitate cu alineatul ultim al aceluiași text de lege, în cazurile în care procurorul sesizează judecătorul de drepturi și libertăți (...) în vederea soluționării propunerilor ori cererilor formulate în cursul urmăririi penale, va înainta copii numerotate și certificate de grefa parchetului

de pe actele dosarului ori numai pe cele care au legătură cu cererea formulată. Organul de urmărire penală păstrează originalul actelor, în vederea continuării urmăririi penale.

Din coroborarea textelor menționate rezultă că procurorul va înainta în fotocopie, întreg dosarul, atunci când legea o prevede expres, iar în celelalte cazuri va transmite, în fotocopie, doar actele considerate relevante din cuprinsul acestuia. (Mihai Udrișu coordonator, ș.a., Editura C.H. Beck, Codul de procedură penală, Comentariu pe articole, Ediția 2, fil. 1315)

Având în vedere că în conținutul art. 140 alin. 2 din Codul de procedură penală nu se menționează expres că trebuie înaintat întregul dosar de urmărire penală, procurorul va înainta, în procedura de emitere a mandatului de supraveghere tehnică, copii numerotate și certificate de grefa parchetului de pe actele dosarului care au legătură cu cererea formulată.

Prin urmare, *variantele de răspuns A și B sunt greșite.*

30 G1 (31 G2, 21 G3, 35 G4), contestată de un candidat

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta C de răspuns nu este corectă.

Astfel, raportat la scopul măsurii preventive a reținerii și anume, respectiv, buna desfășurare a procesului penal, al împiedicării sustragerii suspectului sau a inculpatului ori prevenirea săvârșirii unei alte infracțiuni, dar și la inexistența unei interdicții legale exprese se poate concluziona că măsura reținerii se poate dispune împotriva inculpatului arestat în altă cauză.

Împrejurarea că cele două măsuri preventive luate în cauze distincte pot coexista rezultă și din interpretarea art. 242 alin. 1 din Codul de procedură penală, potrivit căruia în cazul în care se revocă măsura reținerii, organul de urmărire penală dispune punerea în libertate a suspectului sau inculpatului, dacă nu este reținut sau arestat în altă cauză.

Varianta A de răspuns este corectă și rezultă din coroborarea dispozițiilor art. 243 alin.1 și art. 209 din Codul de procedură penală.

31 G1 (22 G2, 26 G3, 37 G4), contestată de 3 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Răspunsul de la varianta B nu este corect.

Persoana vătămată printr-o faptă penală pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu și care nu dorește să participe la procesul penal, care a renunțat la această calitate, nu mai este subiect al raportului de conflict, nici de drept penal și nici de drept civil, așa încât nu poate ataca hotărârea sub aspectul laturii penale ori civile.

Cât privește solicitarea unuia dintre candidați de a fi anulată întrebarea apreciem că este neîntemeiată pentru următoarele motive:

Este adevărat că persoana vătămată printr-o faptă penală pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu și care nu dorește să participe la procesul penal în această calitate (dobândită ope legis), poate fi audiată de organul judiciar, potrivit art. 81 alin. 2 din Codul de procedură penală, ca martor, însă nu aceasta este ipoteza din enunțul grilei.

Cu toate acestea, nu trebuie exclusă varianta în care persoana vătămată care a renunțat la această calitate în procesul penal și nu are nici calitate de martor, a suferit o vătămare printr-o măsură sau act al instanței. Spre exemplu, poate declara apel în calitate de persoană asupra bunurilor căreia a fost instituit un sechestrul asigurător în vederea reparării pagubei, s-a dispus

desființarea unor înscrisuri de care sunt legate drepturi ale persoanei care nu mai este subiect al raportului de conflict sau s-a dispus, din eroare, confiscarea unui bun care îi aparținea. Așadar, apelul poate să vizeze acele dispoziții ale instanței care au provocat o vătămare nemijlocită a drepturilor legitime ale persoanei care nu are calitatea de persoană vătămată ori martor, dar cu privire la care prima instanță a dispus o măsură prin care i-au fost vătămăte drepturile. Tocmai de aceea, dispozițiile art. 410 alin. 3 din Codul de procedură penală prevăd că în această situație termenul de declarare a apelului curge de la data la care au aflat despre actul sau măsura dispusă. (Mihai Udriou coordonator ș.a., Editura C.H. Beck, 2017, Codul de procedură penală, Comentariu pe articole, Ediția 2, fil.1630, Nicolae Volonciu, ș.a., Noul Cod de procedură penală, comentat, Editura Hamangiu, 2014, fil.1008)

Prin urmare, *răspunsul de la varianta A este corect.*

33 G1 (37 G2, 34 G3, 29 G4), contestată de un candidat

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta B de răspuns nu este corectă.

Potrivit art. 12 alin. 3 din Codul de procedură penală, părților și subiecților procesuali care nu vorbesc sau nu înțeleg limba română ori nu se pot exprima li se asigură, în mod gratuit, posibilitatea de a lua cunoștință de piesele dosarului, de a vorbi, precum și de a pune concluzii în instanță, prin interpret. În cazurile în care asistența juridică este obligatorie, suspectului sau inculpatului i se asigură în mod gratuit posibilitatea de a comunica, prin interpret, cu avocatul în vederea pregătirii audierii, a introducerii unei căi de atac sau a oricărei altei cereri ce ține de soluționarea cauzei.

Din textul de lege menționat rezultă obligația organelor judiciare de a asigura părților și subiecților procesuali care nu vorbesc sau nu înțeleg limba română ori nu se pot exprima, în mod gratuit, posibilitatea de a lua cunoștință de piesele dosarului și nicidecum, nu instituie obligația de a asigura traducerea *tuturor* pieselor dosarului. Împrejurarea că textul de lege nu face precizarea că privind traducerea tuturor pieselor dosarului, oferă posibilitatea organului judiciar de a aprecia asupra întinderii acestei obligații, raportat la particularitățile cauzei.

Prin urmare, varianta B de răspuns este greșită.

Totodată, distincția dintre “apărare” și “asistență juridică”, ori utilizarea sintagmei “apărător ales” nu au relevanță cu privire la alegerea variantei corecte. Enunțul grilei oferă informații suficiente pentru a permite alegerea *variantei C* de răspuns, indicată în barem.

38 G1 (28 G2, 27 G3, 30 G4), contestată de 3 candidați

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Potrivit dispozițiilor art. 284 alin. 1 din Codul de procedură penală, amenda se aplică de organul de urmărire penală prin ordonanță, iar de judecătorul de drepturi și libertăți, de judecătorul de cameră preliminară și de instanța de judecată, prin încheiere.

În conformitate cu art. 284 alin. 4 și 5 din Codul de procedură penală, cererea de anulare sau de reducere a amenzii aplicate prin ordonanță *va fi soluționată de judecătorul de drepturi și libertăți*, prin încheiere, iar cererea de anulare sau de reducere a amenzii aplicate prin încheiere va fi soluționată de un alt judecător de drepturi și libertăți, respectiv de un alt judecător de cameră preliminară ori de un alt complet, prin încheiere.

Cererea de anulare sau de reducere a amenzii se soluționează potrivit etapei procesuale în care se află cauza.

Ca atare, în cursul urmăririi penale indiferent dacă amenda s-a aplicat prin ordonanță sau încheiere, cererea se adresează judecătorului de drepturi și libertăți.

Unul dintre candidați a arătat că răspunsul de la litera C este corect pentru că instanța de judecată poate aplica în cursul urmăririi penale o amendă în procedura prev. de art. 252² din Codul de procedură penală și va analiza cererea de anulare sau reducere.

În conformitate cu dispozițiile art. 252² alin. 1 din Codul de procedură penală, în cursul urmăririi penale, atunci când nu există acordul proprietarului, dacă procurorul care a instituit sechestrul apreciază că se impune valorificarea bunurilor mobile sechestrate, îl sesizează cu o propunere motivată de valorificare a bunurilor sechestrate pe ***judecătorul de drepturi și libertăți***.

Un alt candidat a invocat situația aplicării unei amenzi judiciare de instanța sesizată cu un transfer de proceduri, când în opinia sa, cererea de anulare ori reducere ar trebui soluționată de instanța de judecată.

Potrivit art. 127 alin. 1 din Legea nr. 302 /2004 republicată, transferul procedurii penale se solicită în baza hotărârii instanței căreia i-ar reveni competența să soluționeze cauza în prima instanță, dacă procedura se referă la activitatea de urmărire penală sau a instanței pe rolul căreia se află cauza, dacă procedura se referă la activitatea de judecată.

În acest sens, se stipulează în alineatul 2 al textului de lege menționat, la propunerea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau din oficiu, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege, instanța dispune, prin încheiere motivată, transferul procedurii penale, iar în situația transferului urmăririi penale, propunerea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală se soluționează în camera de consiliu, fără citarea părților.

De altfel, din dispozițiile legale anterior menționate, rezultă că transferul procedurii penale este o procedură distinctă și chiar dacă vizează o cauză aflată, posibil, în faza de urmărire penală, nu poate fi asimilată acesteia.

Prin urmare, *varianta C* de răspuns *nu este corectă*.

39 G1 (32 G2, 35 G3, 27 G4), contestată de un candidat

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta C de răspuns *este corectă*.

Critica formulată de candidat vizează împrejurarea că dispozițiile art. 27 alin. 3 din Codul de procedură fac referire la suspendarea procesului penal și nu a urmăririi penale și, ca atare, nu sunt aplicabile în situația enunțată în varianta C a răspunsului.

Potrivit art. 27 alin. 3 teza I din Codul de procedură penală, persoana vătămată sau succesorii acesteia care s-au constituit parte civilă în procesul penal pot să introducă acțiune în fața instanței civile dacă procesul penal a fost suspendat.

Sintagma „procesul penal”, utilizată de legiuitor, vizează atât faza de urmărire penală cât și faza judecării cauzei.

Dreptul de opțiune al persoanei vătămate are, în principiu, caracter definitiv, ceea ce presupune că, odată aleasă calea (instanței civile sau instanței penale) de reparare a prejudiciului, persoana vătămată nu poate, în principiu, renunța la ea, pentru a urma pe cea pentru care nu optase inițial, sub sancțiunea pierderii dreptului de a obține repararea prejudiciului.

Cu titlu de excepție, persoana vătămată sau succesorii acesteia care au ales să se constituie parte civilă în cadrul procesului penal poate/pot părăsi procesul adresându-se instanței civile când urmărirea penală sau judecata au fost suspendate (art. 312 din Codul de procedură penală sau art. 367-368 din Codul de procedură penală), în scopul de a asigura posibilitatea persoanei vătămate de a-și valorifica dreptul subiectiv în fața instanței civile.

40 G1 (21 G2, 33 G3, 31 G4), contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta B de răspuns nu este corectă.

Potrivit art. 127 alin. 1 din Legea nr. 302 /2004 republicată, până la primirea deciziei statului solicitat cu privire la cererea de transfer de proceduri penale, procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanța, după caz:

a) poate efectua orice acte de cercetare penală, cu excepția trimiterii în judecată a inculpatului sau punerii în executare a unei sancțiuni împotriva persoanei cercetate. Procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanța informează, în scris, statul solicitat, cu privire la actele sau măsurile dispuse ulterior transmiterii cererii;

b) poate retrage oricând cererea de transfer de proceduri penale.

În conformitate cu alineatul 2 al aceluiași text de lege, dreptul de urmărire penală și de executare este redobândit de autoritățile judiciare române atunci când:

a) statul solicitat informează că nu va iniția niciun demers cu privire la cererea de transfer de proceduri penale sau că nu acceptă o astfel de cerere;

b) statul solicitat informează că revocă acceptarea cererii de transfer de proceduri penale;

c) statul solicitat comunică decizia sa de a nu începe sau de a înceta procedurile penale.

Ca atare, numai din momentul primirii deciziei de acceptare a statului solicitat cu privire la cererea de transfer de proceduri penale se poate considera că a intervenit un transfer de proceduri cu un alt stat, potrivit legii. Având în vedere că, după ce transferul procedurii penale a fost aprobat de statul solicitat, nicio altă procedură pentru aceeași faptă nu mai poate fi începută de autoritățile judiciare române, transferul de proceduri acceptat constituie un impediment la punerea în mișcare sau exercitarea acțiunii penale.

La Proba Practică au fost formulate contestații cu privire la 7 întrebări:

11 G1 (18 G2, 18 G3, 14 G4), contestată de 2 candidați

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Răspunsul de la *varianta B nu este corect* întrucât competența instanței se poate modifica prin măsura procurorului general.

Astfel, în situația în care se dispune trimiterea cauzei la alt parchet, în temeiul art. 326 din Codul de procedură penală, instanța competentă teritorial să judece cauza, în ipoteza dispunerii unei soluții de trimitere în judecată este:

1. Instanța pe lângă care funcționează parchetul la care a fost trimisă cauza și care a efectuat urmărirea penală, dacă acesta corespunde vreunui dintre criteriile prevăzute de art. 41 alin. 1 din Codul de procedură penală;

2. Instanța corespunzătoare unității de parchet de la care a fost luat dosarul (competența

originală), dacă niciunul dintre locurile enumerate în art. 41 alin. 1 din Codul de procedură penală nu se află în circumscripția teritorială a instanței pe lângă care funcționează parchetul la care a fost trimisă cauza. În această ipoteză, după finalizarea urmăririi penale de către parchetul la care a fost trimisă cauza va fi sesizată instanța competentă teritorial, înainte de trimiterea cauzei. Aceeași instanță va fi competentă teritorial să soluționeze și eventuale plângeri împotriva soluțiilor de clasare ori încetare a urmăririi penale. (M. Udroi, Sinteze de Procedură Penală, Partea Generală, Ed 2, Volumul I, 2021, pag. 438)

12 G1 (12 G2, 16 G3, 18 G4), contestată de 2 candidați

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

În cuprinsul uneia dintre contestațiile formulate se arată că în calea de atac a apelului se pot contopi pedepse aplicate prin hotărâri definitive pentru infracțiuni concurente, fiind așadar, corectă varianta B de răspuns.

O atare critică ignoră, însă, cele statuate de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 70/2007, pronunțată în recurs în interesul legii (publicată în M.Of. nr. 539/17.07.2008), prin care s-a stabilit, cu caracter obligatoriu, că instanțele de control judiciar nu pot dispune direct în căile de atac contopirea pedepsei aplicate pentru infracțiunea care a făcut obiectul judecății cu pedepse aplicate infracțiunilor concurente, pentru care există o condamnare definitivă, în cazul în care contopirea nu a fost dispusă de către prima instanță.

Efectele acestei decizii obligatorii a instanței supreme, pronunțată sub imperiul C. proc. pen. din 1968, se mențin și în prezent, conform art. 474¹ din Codul de procedură penală, deoarece problema constatării, direct în calea de atac, a unei pluralități de infracțiuni sub forma concursului subzistă și în noua codificare procesual penală.

Prin urmare, *varianta B de răspuns este greșită.*

De asemenea, printr-o altă contestație s-a arătat că varianta A este corectă, întrucât se poate realiza contopirea pedepselor prin contestație la executare, în temeiul art. 598 alin. 1 lit. c din Codul de procedură penală, în ipoteza existenței a două mandate de executare a pedepsei.

Sub acest aspect, prin decizia nr. 272/A/13 septembrie 2019, pronunțată de Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a statuat că solicitarea de contopire a unor pedepse formulată de un condamnat, pe numele căruia existau două mandate de executare a pedepsei închisorii, nu poate fi tranșată pe calea unei contestații la executare întemeiate pe dispozițiile art. 598 alin. 1 lit. c din Codul de procedură penală, ci, eventual, a unei cereri de contopire a pedepselor, în condițiile prevăzute de art. 585 alin.1 lit. a din Codul de procedură penală, întrucât o astfel de solicitare nu poate fi circumscrisă vreunei nelămuriri cu privire la hotărârea care se execută sau unei împiedicări la executarea acesteia, în înțelesul dat acestor sintagme prin dispozițiile art. 598 alin. 1 lit. c din Codul de procedură penală.

Ca atare, *varianta A de răspuns este greșită.*

13 G1 (14 G2, 17 G3, 11 G4), contestată de 3 candidați

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta B de răspuns este greșită.

Potrivit art. 36 alin. 1 lit. a din Codul de procedură penală Tribunalul judecă în primă instanță, printre altele, infracțiunile prevăzute de Codul penal la art. 256¹. Totodată, în conformitate cu art.56 alin. 6¹ din Codul de procedură penală, este competent să efectueze ori,

după caz, să conducă și să supravegheze urmărirea penală procurorul de la parchetul corespunzător instanței care, potrivit legii, judecă în primă instanță cauza cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel.

Ca atare, urmărirea penală a fost efectuată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 4, deși potrivit normelor de competență materială aceasta trebuia efectuată de Parchetul de pe lângă tribunal. Urmărirea penală fiind efectuată de un organ necompetent material, sancțiunea ce intervine, prin prisma deciziei Curții Constituționale nr. 302/2017 este nulitatea absolută, conform prevederilor art. 281 alin. 1 lit. b din Codul de procedură penală.

Prin urmare, procurorul care supraveghea urmărirea penală nu mai putea dispune audierea lui BC, chiar dacă obiectul comisiei rogatorii se circumscrie textului legal și, în consecință, răspunsul de la varianta B este greșit.

Prin decizia menționată anterior, instanța de contencios constituțional a apreciat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 281 alin. 1 lit. b din Codul de procedură penală, care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor privind competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, este neconstituțională, deoarece legiuitorul nu și-a îndeplinit obligație ce decurge din respectarea principiului legalității.

Hotărârea instanței de contencios constituțional are caracter obligatoriu fiind o decizie cu caracter interpretativ. Sub acest aspect Curtea Constituțională a arătat că „indiferent de interpretările ce se pot aduce unui text, atunci când Curtea Constituțională a hotărât că numai o anumită interpretare este conformă cu Constituția, menținându-se astfel prezumția de constituționalitate a textului în această interpretare, atât instanțele judecătorești, cât și organele de administrative trebuie să se conformeze deciziei curții și să o aplice ca atare” (decizia Curții Constituționale nr. 265 din 06 mai 2014, M. Of. nr. 372 din 20 mai 2014).

Ca atare, consecutiv acestei decizii, este sancționată cu nulitatea absolută încălcarea normelor referitoare la competența materială sau personală a organelor de urmărire penală.

14 G1 (15 G2, 14 G3, 12 G4), contestată de 6 candidați

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta B de răspuns este greșită.

Calea de atac a contestației poate fi exercitată de inculpat, procuror sau orice altă persoană interesată numai împotriva încheierii prin care judecătorul de cameră preliminară, prima instanță ori instanța de apel a dispus luarea unei măsuri asigurătorii, iar nu și împotriva sentinței prin care prima instanță a dispus luarea unei măsuri asigurătorii, sentință care poate fi atacată cu apel sub acest aspect de către orice persoană fizică sau juridică ale cărei drepturi legitime au fost vătămăte nemijlocit prin măsura asigurătorie dispusă de prima instanță, în temeiul art.409 alin.1 lit.f din Codul de procedură penală. În consecință, dispoziția cuprinsă în sentință, prin care prima instanță a luat o măsură asigurătorie poate fi cenzurată prin exercitarea căii de atac a apelului. (I.C.C.J., secția penală, decizia nr.1533 din 13 decembrie 2016; în același sens și I.C.C.J., secția penală, decizia nr. 55 din 23 ianuarie 2020)

Varianta C de răspuns este greșită.

Luarea măsurilor asigurătorii se poate dispune în cursul urmăririi penale de către procuror, prin ordonanță, de judecătorul de cameră preliminară, în faza de cameră preliminară prin încheiere, respectiv de către instanță prin încheiere sau prin sentință.

Instanța poate dispune luarea măsurii asigurătorii prin sentință. Astfel, potrivit art.397 alin.2 din Codul de procedură penală, în cazul în care admite acțiunea civilă, instanța examinează

potrivit art. 249-254 din Codul de procedură penală, necesitatea luării măsurilor asigurătorii privind reparațiile civile, dacă asemenea măsuri nu au fost luate anterior.

Varianta A de răspuns este corectă.

Calea de atac exercitată poate fi recalificată de instanța ierarhic superioară conform dispozițiilor legale aplicabile.

15 G1 (16 G2, 15 G3, 13 G4), contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta B de răspuns este corectă.

Contestația împotriva încheierilor prin care judecătorul de drepturi și libertăți dispune asupra măsurilor preventive se soluționează, conform art. 204 alin. 1 din Codul de procedură penală, de către judecătorii de drepturi și libertăți de la instanța ierarhic superioară în raport cu instanța în cadrul căreia funcționează judecătorul de drepturi și libertăți care a pronunțat încheierea contestată. În cazul căii de atac a contestației împotriva încheierilor prin care judecătorul de drepturi și libertăți dispune asupra măsurilor preventive, competența este exclusivă și aparține judecătorilor de drepturi și libertăți de la instanța ierarhic superioară, indiferent dacă, după pronunțarea încheierii contestate, procurorul a sesizat prin rechizitoriu o altă instanță decât cea în cadrul căreia funcționează judecătorul de drepturi și libertăți care a pronunțat încheierea atacată pe calea contestației. (I.C.C.J., Secția penală, încheierea nr. 155 din 8 aprilie 2020)

16 G1 (13 G2, 12 G3, 17 G4), contestată de 14 candidați

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Criticile formulate au vizat lipsa din enunț a unor elemente pe baza cărora putea fi apreciată temeinicia cererii privind audierea anticipată a unui martor, respectiv durata neprecizată a contractului de muncă încheiat de martor și în condițiile acestei omisiuni varianta B de răspuns nu este corectă.

De asemenea, s-a invocat că o speță similară este redată cu titlu exemplificativ, de Mihai Udriș, în Sinteze de procedură penală, Partea specială, ediția a doua, vol. I, pg. 94, în cuprinsul căreia se arată că a avut relevanță, în aprecierea riscului, faptul că persoana a învederat că „va părăsi țara pentru o lungă perioadă de timp, iar jurisdicția în care se află este necooperantă”.

În opinia Comisiei enunțul grilei oferă informații suficiente pentru a permite alegerea variantei B de răspuns, indicată în barem.

Astfel, mențiunea încheierii contractului de muncă pe o perioadă determinată, fără alte precizări, cum existau în speța redată anterior, era suficientă pentru a aprecia că nu există riscul ca martorul să nu mai poată fi audiat în cursul judecății, astfel încât *răspunsul corect era cel de la varianta B* a grilei.

18 G1 (17 G2, 13 G3, 16 G4), contestată de 6 candidați

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta A de răspuns este corectă.

Potrivit art. 65 alin. 4 din Codul de procedură penală, procurorul care a participat ca judecător într-o cauză nu poate, în aceeași cauză, să exercite funcția de urmărire penală sau să pună concluzii la judecarea acelei cauze în primă instanță și în căile de atac.

Procurorul care a participat ca judecător de cameră preliminară la soluționarea unei cauze conform dispozițiilor art. 65 alin. 4 din Codul de procedură penală are o interdicție instiuită cu titlu general de a pune concluzii la judecarea acelei cauze în prima instanță sau în cale de atac indiferent de faza procesuală în care cauza s-ar afla.

Comisia de contestații,

Rambux E

STH

Contestatii la barem formulate la materia Drept procesual penal

Pentru concursul de promovare la Parchet de pe langa Curte de Apel

Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebari contestate
1	B1007	G2	Proba Practica 16
2	B1024	G2	Proba Teoretica 23 24 38 Proba Practica 16
3	B1167	G1	Proba Practica 11
4	B1198	G3	Proba Practica 17
5	B1210	G2	Proba Teoretica 38
6	B1232	G2	Proba Practica 14
7	B1239	G3	Proba Practica 12 13 14
8	B1248	G1	Proba Teoretica 21 31
9	B1262	G4	Proba Teoretica 21
10	B1311	G2	Proba Teoretica 38 40 Proba Practica 14 16
11	B1340	G3	Proba Practica 11 18
12	B1342	G3	Proba Practica

Contestatii la barem formulate la materia Drept procesual penal

			15
13	B1362	G1	
			Proba Teoretica
			21
			27
			31
			39
			Proba Practica
			15
			17
14	B1371	G1	
			Proba Practica
			14
15	B1388	G3	
			Proba Practica
			11
16	B1403	G4	
			Proba Teoretica
			21
			Proba Practica
			18
17	B1409	G3	
			Proba Teoretica
			38
			Proba Practica
			15
18	B1425	G1	
			Proba Teoretica
			27
			Proba Practica
			11
19	B1453	G3	
			Proba Teoretica
			29
			Proba Practica
			14
			15
20	B1456	G1	
			Proba Teoretica
			21
21	B1459	G2	
			Proba Practica
			16
22	B1469	G4	
			Proba Teoretica
			34
			Proba Practica
			18
23	B1557	G2	
			Proba Practica
			14

Contestatii la barem formulate la materia Drept procesual penal

			16
24	B1562	G3	
			Proba Teoretica
			30
25	B1563	G1	
			Proba Teoretica
			21
			Proba Practica
			15
26	B1582	G1	
			Proba Practica
			13
			14
			15
27	B1586	G4	
			Proba Teoretica
			27
			34
			Proba Practica
			16
28	B1591	G1	
			Proba Practica
			13
29	B1608	G3	
			Proba Practica
			14
30	B1609	G2	
			Proba Practica
			16

Contestatii la barem formulate la materia Drept procesual penal

Pentru concursul de promovare la Parchet de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie

Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebari contestate
1	B1003	G4	Proba Teoretica 38
2	B1039	G1	Proba Practica 13
3	B1043	G2	Proba Teoretica 25 27 Proba Practica 12
4	B1045	G4	Proba Practica 11
5	B1058	G2	Proba Practica 12
6	B1092	G2	Proba Practica 14
7	B1095	G4	Proba Practica 11 15
8	B1107	G3	Proba Teoretica 31 Proba Practica 13
9	B1127	G2	Proba Practica 16
10	B1139	G1	Proba Teoretica 37
11	B1157	G2	Proba Teoretica 27 Proba Practica 12
12	B1189	G2	Proba Practica 12
13	B1204	G4	Proba Teoretica

Contestatii la barem formulate la materia Drept procesual penal

			38
14	B1220	G1	
			Proba Practica
			13
			15
15	B1229	G1	
			Proba Teoretica
			30
			Proba Practica
			15
16	B1233	G1	
			Proba Teoretica
			40
			Proba Practica
			13
17	B1247	G2	
			Proba Teoretica
			36
			Proba Practica
			12
18	B1258	G3	
			Proba Teoretica
			28
			Proba Practica
			13
19	B1259	G1	
			Proba Teoretica
			40
			Proba Practica
			12
20	B1280	G2	
			Proba Teoretica
			36
			Proba Practica
			14
21	B1296	G3	
			Proba Teoretica
			28
			Proba Practica
			13
22	B1357	G3	
			Proba Practica
			15
23	B1392	G4	
			Proba Teoretica
			31
			Proba Practica
			11
24	B1417	G2	
			Proba Teoretica

Contestatii la barem formulate la materia Drept procesual penal

			27
		Proba Practica	
			16
25	B1432	G4	
		Proba Teoretica	
			38
		Proba Practica	
			11
26	B1435	G2	
		Proba Teoretica	
			27
		Proba Practica	
			12
27	B1441	G1	
		Proba Practica	
			17
28	B1448	G4	
		Proba Teoretica	
			31
			38
		Proba Practica	
			15
29	B1454	G3	
		Proba Practica	
			15
30	B1464	G2	
		Proba Practica	
			12
31	B1465	G3	
		Proba Teoretica	
			28
			33
			38
32	B1520	G1	
		Proba Teoretica	
			40
33	B1522	G2	
		Proba Practica	
			16
34	B1529	G4	
		Proba Teoretica	
			23
			31
			38
			40
		Proba Practica	
			11
35	B1572	G3	
		Proba Teoretica	
			28
		Proba Practica	

Contestatii la barem formulate la materia Drept procesual penal

			13
			15
36	B1575	G1	
		Proba Teoretica	
			40
		Proba Practica	
			15
37	B1627	G2	
		Proba Practica	
			12
			18
38	B1639	G1	
		Proba Teoretica	
			40

Contestatii la barem formulate la materia Drept procesual penal

Pentru concursul de promovare la Parchet de pe langa Tribunal

Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebari contestate
1	B1021	G2	Proba Practica 15
2	B1028	G2	Proba Teoretica 28 Proba Practica 13
3	B1047	G4	Proba Teoretica 29 Proba Practica 16 17
4	B1078	G2	Proba Practica 13 17
5	B1080	G3	Proba Teoretica 27 28 33 35 39 Proba Practica 12 15 16 17
6	B1186	G3	Proba Practica 14
7	B1195	G4	Proba Practica 17
8	B1214	G4	Proba Teoretica 28 37 Proba Practica 12 16 17
9	B1222	G1	Proba Practica 16
10	B1228	G2	Proba Practica

Contestatii la barem formulate la materia Drept procesual penal

				13
				14
				17
				18
11	B1275	G4	Proba Practica	
				17
12	B1291	G3	Proba Practica	
				12
13	B1335	G3	Proba Teoretica	
				31
			Proba Practica	
				13
				14
14	B1350	G3	Proba Practica	
				12
				14
15	B1406	G3	Proba Teoretica	
				26
16	B1424	G1	Proba Teoretica	
				28
				30
				31
			Proba Practica	
				12
				14
17	B1527	G2	Proba Teoretica	
				28
			Proba Practica	
				13
18	B1532	G4	Proba Practica	
				14
				17
19	B1583	G1	Proba Practica	
				16
20	B1623	G3	Proba Practica	
				13
				17

Contestatii la barem formulate la materia Drept procesual penal

Pentru concursul de promovare la Parchet de pe langa Curte de Apel

Proba Teoretica

Intrebarea 21 - 9 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1024	G2	38
	2	B1210	G2	38
	3	B1248	G1	21
	4	B1262	G4	21
	5	B1311	G2	38
	6	B1362	G1	21
	7	B1403	G4	21
	8	B1456	G1	21
	9	B1563	G1	21

Intrebarea 24 - 1 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1453	G3	29

Intrebarea 26 - 1 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1586	G4	27

Intrebarea 27 - 5 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1311	G2	40
	2	B1362	G1	27
	3	B1425	G1	27
	4	B1469	G4	34
	5	B1586	G4	34

Intrebarea 30 - 1 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1024	G2	23

Intrebarea 31 - 3 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1248	G1	31
	2	B1362	G1	31
	3	B1409	G3	38

Intrebarea 39 - 1 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1362	G1	39

Intrebarea 40 - 2 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1024	G2	24
	2	B1562	G3	30

Proba Practica

Intrebarea 11 - 6 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1167	G1	11
	2	B1198	G3	17
	3	B1232	G2	14

Contestatii la barem formulate la materia Drept procesual penal

4	B1311	G2	14
5	B1425	G1	11
6	B1557	G2	14

Intrebarea 13 - 13 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1007	G2	16
	2	B1024	G2	16
	3	B1239	G3	14
	4	B1311	G2	16
	5	B1403	G4	18
	6	B1453	G3	14
	7	B1459	G2	16
	8	B1469	G4	18
	9	B1557	G2	16
	10	B1582	G1	13
	11	B1591	G1	13
	12	B1608	G3	14
	13	B1609	G2	16

Intrebarea 14 - 6 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1342	G3	15
	2	B1371	G1	14
	3	B1409	G3	15
	4	B1453	G3	15
	5	B1582	G1	14
	6	B1586	G4	16

Intrebarea 15 - 4 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1340	G3	18
	2	B1362	G1	15
	3	B1563	G1	15
	4	B1582	G1	15

Intrebarea 16 - 1 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1239	G3	12

Intrebarea 17 - 2 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1239	G3	13
	2	B1362	G1	17

Intrebarea 18 - 2 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1340	G3	11
	2	B1388	G3	11

Contestatii la barem formulate la materia Drept procesual penal

Pentru concursul de promovare la Parchet de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie

Proba Teoretica

Intrebarea 30 - 1 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1229	G1	30

Intrebarea 35 - 6 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1107	G3	31
	2	B1247	G2	36
	3	B1280	G2	36
	4	B1392	G4	31
	5	B1448	G4	31
	6	B1529	G4	31

Intrebarea 36 - 1 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1465	G3	33

Intrebarea 37 - 4 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1043	G2	25
	2	B1139	G1	37
	3	B1465	G3	38
	4	B1529	G4	23

Intrebarea 39 - 1 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1529	G4	40

Intrebarea 40 - 18 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1003	G4	38
	2	B1043	G2	27
	3	B1157	G2	27
	4	B1204	G4	38
	5	B1233	G1	40
	6	B1258	G3	28
	7	B1259	G1	40
	8	B1296	G3	28
	9	B1417	G2	27
	10	B1432	G4	38
	11	B1435	G2	27
	12	B1448	G4	38
	13	B1465	G3	28
	14	B1520	G1	40
	15	B1529	G4	38
	16	B1572	G3	28
	17	B1575	G1	40
	18	B1639	G1	40

Proba Practica

Intrebarea 11 - 2 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
-------------------------------	---------	-----------------	-------	------------

Contestatii la barem formulate la materia Drept procesual penal

1	B1092	G2	14
2	B1280	G2	14

Intrebarea 12 - 2 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1259	G1	12
	2	B1627	G2	18

Intrebarea 13 - 11 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1039	G1	13
	2	B1095	G4	15
	3	B1127	G2	16
	4	B1220	G1	13
	5	B1233	G1	13
	6	B1357	G3	15
	7	B1417	G2	16
	8	B1448	G4	15
	9	B1454	G3	15
	10	B1522	G2	16
	11	B1572	G3	15

Intrebarea 15 - 20 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1043	G2	12
	2	B1045	G4	11
	3	B1058	G2	12
	4	B1095	G4	11
	5	B1107	G3	13
	6	B1157	G2	12
	7	B1189	G2	12
	8	B1220	G1	15
	9	B1229	G1	15
	10	B1247	G2	12
	11	B1258	G3	13
	12	B1296	G3	13
	13	B1392	G4	11
	14	B1432	G4	11
	15	B1435	G2	12
	16	B1464	G2	12
	17	B1529	G4	11
	18	B1572	G3	13
	19	B1575	G1	15
	20	B1627	G2	12

Intrebarea 17 - 1 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1441	G1	17

Contestatii la barem formulate la materia Drept procesual penal

Pentru concursul de promovare la Parchet de pe langa Tribunal

Proba Teoretica

Intrebarea 25 - 1 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1080	G3	39
Intrebarea 28 - 2 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1080	G3	28
	2	B1424	G1	28
Intrebarea 29 - 2 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1214	G4	28
	2	B1335	G3	31
Intrebarea 30 - 1 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1424	G1	30
Intrebarea 31 - 3 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1214	G4	37
	2	B1406	G3	26
	3	B1424	G1	31
Intrebarea 33 - 1 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1047	G4	29
Intrebarea 38 - 3 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1028	G2	28
	2	B1080	G3	27
	3	B1527	G2	28
Intrebarea 39 - 1 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1080	G3	35
Intrebarea 40 - 1 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1080	G3	33

Proba Practica

Intrebarea 11 - 2 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1228	G2	18
	2	B1532	G4	14
Intrebarea 12 - 2 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1080	G3	16
	2	B1424	G1	12
Intrebarea 13 - 3 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea

Contestatii la barem formulate la materia Drept procesual penal

1	B1080	G3	17
2	B1228	G2	14
3	B1623	G3	17

Intrebarea 14 - 6 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1021	G2	15
	2	B1186	G3	14
	3	B1214	G4	12
	4	B1335	G3	14
	5	B1350	G3	14
	6	B1424	G1	14

Intrebarea 15 - 1 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1080	G3	15

Intrebarea 16 - 14 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1028	G2	13
	2	B1047	G4	17
	3	B1078	G2	13
	4	B1080	G3	12
	5	B1195	G4	17
	6	B1214	G4	17
	7	B1222	G1	16
	8	B1228	G2	13
	9	B1275	G4	17
	10	B1291	G3	12
	11	B1350	G3	12
	12	B1527	G2	13
	13	B1532	G4	17
	14	B1583	G1	16

Intrebarea 18 - 6 contestatii	Nr.Crt.	Nume si Prenume	Grila	Intrebarea
	1	B1047	G4	16
	2	B1078	G2	17
	3	B1214	G4	16
	4	B1228	G2	17
	5	B1335	G3	13
	6	B1623	G3	13